

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci
žalobce: V. B., narozen dne „X“, státní příslušnost Arménská republika, t. č. pobytem „X“,
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 7,
Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí
žalovaného ze dne 21. 4. 2017, č. j. OAM-917/ZA-ZA11-ZA18-2016, e. č. „X“,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se včasnou žalobou ve znění jejího doplnění ze dne 7. 6. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2017, č. j. OAM-917/ZA-ZA11-ZA18-2016, e. č. „X“, jímž bylo ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť žalovaný jej zkrátil na jeho právech, když dostatečně nezjistil stav věci, o němž nejsou pochybnosti, a pečlivě nepřihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, čímž dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro přiznání mezinárodní ochrany, i když je tomu právě Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

naopak. Žalobcův otec vlastnil malou obuvní továrnu, kterou byl v důsledku častých daňových a hygienických kontrol svévolně činěných tamním finančním úřadem nucen zavřít a to jen proto, že žalobcův otec odmítl poskytnout finančnímu úřadu úplatky. Žalobce a jeho rodina se proto účastnili opozičních mítinků na protest proti vládě, na základě čehož začali být pronásledováni policejními orgány, které činily bezdůvodné domovní prohlídky, při kterých se chovaly hrubě a sprostě. Dle žalobce arménské úřady patří mezi nezkorumpovanější na světě. Občan dožadující se pomoci tak musí zaplatit dosti vysoké úplatky a ani tak nemá jistotu spravedlivého výsledku. Žalobce na podporu svých tvrzení poukázal na informace o zemi původu, konkrétně index korupce v Arménii od Transparency International z roku 2016 či zprávu Amnesty International o lidských právech v Arménii za rok 2016/2017. Žalobce trval na tom, že arménské policejní složky při protivládních protestech zasahují do ústavně zaručených práv za pomoci nadměrného použití síly. Žalobce se domnívá, že mu v případě nuceného návratu do země původu hrozí ze strany policejních orgánů vážná újma, čímž jednoznačně naplňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) a ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalobce je toho názoru, že se žalovaný dostatečně nezabýval politickou situací panující v Arménii a nezohlednil relevantní informace. Skutečnosti týkající se politické situace v Arménii známé žalovanému, tento následně nikterak neaplikoval na případ žalobce. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek, neboť neprokazují, že by žalovaný během svého jednání porušil některé ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Žalovaný trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, který posoudil ve všech souvislostech a zabýval se všemi skutečnostmi, které vyšly v průběhu správního řízení najevo. Žalovaný vycházel z výpovědí žalobce a z informací nashromážděných během správního řízení. Žalovaný se domnívá, že důvod neudělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí. Žalobce neprokázal, že by byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod a dále pak neuvedl žádné důvody, pro které by mu mohla být udělena některá z forem mezinárodní ochrany. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu v plném rozsahu zamítl.
4. O žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ustanovení v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nicotnost podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
7. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 22. 10. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že se narodil v Arménské republice v hlavním městě Jerevanu. Posledním místem pobytu bylo hlavní město Jerevan. Je arménského apoštolského vyznání, arménské národnosti se státní příslušností Arménská republika. Je schopen se dorozumět v arménském jazyce. Byl přívržencem hnutí Sasná Tsrer, jehož hlavním cílem byla změna vlády. Je svobodný a bezdětný. Naposledy na území České republiky pobýval na platné vízum. Jeho zdravotní stav je v pořádku a toto je jeho první podaná žádost o mezinárodní ochranu v České republice nebo jiném státě. Důvodem podání žádosti bylo pronásledování žalobce a jeho rodiny ze strany arménské policie. V následném pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dále do protokolu uvedl, že na území České republiky poprvé přicestoval v srpnu 2015, aby navštívil kamaráda. Problémy s finančním úřadem začaly žalobcově rodině v roce 2014 a přestaly po uzavření továrny v roce 2016. Žalobce se v květnu 2016 seznámil se členy hnutí Sasná Tsrer, nicméně od té doby s nimi nebyl v žádném kontaktu. V době kdy se hnutí aktivně podílelo na propagování svých cílů, konkrétně obsazení policejní budovy a využití přítomných policistů jakožto rukojmích, žalobce nebyl jejím aktivním členem, neboť on sám se tohoto obsazení neúčastnil, pouze dle jeho slov s odstupem času stál před zmíněnou budovou, aby vyjádřil svou podporu. Jeho podpora však skončila v momentě, kdy se u domu jeho otce objevila policie, chtěla se žalobcem mluvit a provedla domovní prohlídku, zřejmě bez příslušného povolení, přičemž k tomuto došlo v době, kdy ještě probíhalo obsazení policejní budovy. Jiné problémy od té doby nikdo z jeho rodiny neměl. Žalobci byly na tamních úřadech vystaveny potřebné doklady k vycestování do České republiky. Žalobce chce i nadále žít se svou rodinou a nemá problém s návratem do země původu, pokud tam bude v bezpečí.
8. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral zprávy od Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 2. 6. 2016 a 14. 2. 2017, dále pak informace od Amnesty International, Informace OAMP Arménie ze dne 28. 11. 2016 či výroční zprávu Human Rights Watch 2017 – Arménie ze dne 12. 1. 2017. Detailní výčet podkladů je součástí správního spisu [protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany].
9. Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
10. V ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je pak zakotveno, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. V ustanovení § 14 zákona o azylu je zakotveno, že pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
12. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
13. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
14. Z právě uvedeného tedy vyplývá, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště, přičemž za vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se považuje - mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, a za vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se považuje - vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
15. Soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečně vyhodnocené nepříznivé situace panující na území Arménské republiky.
16. Po zevrubném prostudování tvrzení žalobce, které uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu, tj. v Arménské republice, vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Ve správním řízení přitom nebylo vůbec zjištěno, že by žalobce byl členem nějaké politické strany či organizace. Žalobce uvedl, že se zúčastnil mítinku hnutí Sasná Tsrer z toho však nelze dovozovat, že byl jejím aktivním členem. Ze správního spisu a posléze ani výpovědi žalobce pak nebylo zjištěno, že by byl žalobce vystaven jakémukoli jednání, které by mohlo být považováno za pronásledování. Návštěvu arménských policejních orgánů u žalobce doma a s tím spojenou následnou domovní prohlídku nelze považovat za pronásledování. Žalobce nebyl v době výkonu domovní prohlídky přítomen a policejní orgán i přes jeho výzvu nikterak nekontaktoval, aby zjistil důvod jejich zásahu. V právě projednávané věci tak nelze ojedinělý výkon domovní prohlídky, a to případně i Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nezákonné prohlídky, považovat za pronásledování ze strany arménských policejních orgánů. Soud dále poukazuje na skutečnost, že žalobce v zemi původu nevyhledal a ani se nepokusil vyhledat ochranu u příslušných státních orgánů v souladu s vnitrostátním právem jeho země původu.

17. V návaznosti na právé uvedené soud predestírá, že žalovaný legitimně uzavřel, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Z výroční zprávy Human Rights Watch 2017, Arménie, bylo zjištěno, že nepřiměřené použití síly vůči pokojným demonstrantům v červenci roku 2016 řeší příslušné úřady a jejich práce vykazuje efektivní výsledky, neboť byl propuštěn šéf jerevanské policie a spolu s ním byli mimo službu postaveni čtyři zasahující policisti a 13 policistů dostalo důtku. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že samotný žalobce ani netvrdil, že by byl obětí uvedeného zásahu, či že by ze strany policie byl omezen na svých právech či bylo zasaženo do jeho tělesné integrity. Pouze odkazoval na skutečnost, že jej policie vyzývala k dostavení se na služebnu. Tuto výzvu žalobce nerespektoval. Nemůže tedy ani jednoznačně uvést, z jakého důvodu policie požadovala jeho dostavení se na služebnu. Dále pak bylo z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 14.2.2017, č. j. 90855/2017-LPTP, zjištěno, že v případě hrozícího nebezpečí může žalobce využít platné právní úpravy k ochraně sebe a svých práv, konkrétně podat stížnosti na nelegální činnost příslušníků arménské policie, která je řešena nadřízeným orgánem případně soudem.
18. Dále se soud zabýval námitkou neudělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu.
19. Soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl a ani v rámci správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu do Arménské republiky vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Arménské republice, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil. Ostatně ani z tvrzení samotného žalobce nevyplývá, že by měl v případě svého návratu do země původu obavy z mučení, nelidského zacházení či ponižujícího zacházení nebo trestání. Jediná obava, kterou žalobce sdělil, byla obava ze skutečnosti, že se o jeho osobu zajímala policie, aniž by však měl bližší informace o důvodu, pro který jej policie chtěla kontaktovat.
20. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval i případným udělením doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 písm. c) a d) zákona o azylu pro skutečnost, zda žalobci v zemi původu nehrozí vážné nebezpečí z důvodu mezinárodního či vnitřního konfliktu. Žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ani z těchto důvodů, přičemž soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil s ohledem na dostupné informace o panujících poměrech v Arménské republice. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

obsažené ve výše uvedených podkladech žalobou napadeného rozhodnutí. Z uvedených podkladů vyplývá, že v Arménii neprobíhá žádný ozbrojený konflikt mající charakter totálního konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) a d) zákona o azylu. Dále nelze nezmínit, že z informací o žalobcově zemi původu nevyplývá, že by arménskému státnímu příslušníkovi v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v cizí zemi hrozilo po návratu ze zahraničí mučení, ponižující zacházení či trest.

21. Dále soud konstatuje, že žalobce neuváděl žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly úvahy o možnosti udělení azylu dle § 14 zákona o azylu z humanitárních důvodů. Rovněž žalobce neuvedl, že by na území České republiky pobývaly osoby, jejichž přítomnost by mohla odůvodnit úvahy o udělení mezinárodní ochrany dle § 13 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu.
22. Lze proto uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu žalobci ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Žalovaný řádně posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno v souladu s právními předpisy a soud považuje zjištěný skutkový stav za správný a řádně zdůvodněný. Žalobcovy námitky tak soud shledal jako nedůvodné.
23. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
24. Současně výrokem ad II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 1. února 2018

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)